

prevažno nalogo ter začela izdajati vsako leto po eden večji sešitek. Za vzor bi lahko služil ta češki slovar. Družba bi s tem vsekakor materijalno nemalo koristila našemu ljudstvu!

M. Meža.

Novi akordi. III. letnik, štev. 2. (september) in štev. 3. (november 1903). V navedenih dveh zvezkih so zbrane 4 klavirske skladbe, 3 solonapevi, 3 mešani zbori in 2 moška zbor. Izmed klavirskih skladb je omeniti pred vsem Srečka Albinija »Arlekinado, štev. 2.«, ker se odlikuje po svoji prav spretni klavirski fakturi, v kateri podaje skladatelj dobro se glaseč salonski valček. Novo ime nam je Franjo Dugan, ki se je uvedel z drobno klavirsko skladbo »Spominski list« in z večjo pesmijo za en glas »Nočna rosa«. V obeh skladbah se kažejo vplivi tujih vzorov, toda dobrih in posnemanja vrednih; obe budita pozornost in zaslužita pohvalo. Lep motiv slovenske narodne popevke parafrazira Risto Savin uspešno v klavirski skladbi »Večerna«. Emila Adamiča klavirska skica »O mraku« je neuglajena, rapsodistna, lepše je pogodil solonapev »Pa ne pojdem prek poljan«, ki je nekaka študija ob hipnem vznemirjenju. Prav ljubezniv pa je Adamič v mešanem zboru »Da sem jaz ptičica«, iz katerega zveni razposajeni ljudski ton. Dober je moški zbor Frana Gerbiča »Lahko noč« v svoji mehko zaokroženi liričnosti, prav dober in odličen pa Antona Foersterja moški zbor »Spomen — pjesma«, ki je izdelan vzorno, vplivno in ki je poln vznesene, plemenite melodičnosti. Nežna koketnost se glasi iz Srečka Albinija mešanega zboru »Izpod grma ljubičica«. Mešani zbor Josipa Procházke »Ptičica« je opremljen s spremljevanjem klavirja; ustvarjena je v njem glasbena slika živih, toplih barv. Dobro in krepko slika tudi Anton Lajovic v dvospevu za sopran in alt »Pesem«. Skladba je temno in resno zabarvana in se javlja v njej neoporečna nadarjenost za izražanje dramatiških akcentov.

Dr. V. F.

Viktor Parma: Zdravice. Založil Oton Fischer v Ljubljani. Cena 3 K. Za en glas in spremljajoči klavir priredil ter izdal je Viktor Parma zbirko šestih zdravic, namenjenih po besedilu in lahkokrilih napevih zgolj veselim družbam. Prikrojene so po dunajskem valčkovem žanru v lahko zabavo. —*ter.*

Parmovi »Mladi vojaki«. Kako priljubljena je ta skladba našemu občinstvu, o tem priča dejstvo, da se prireja že nje tretji natisk. Kakor nam poročajo, poskrbi založnik O. Fischer za to, da se seznanijo tudi Nemci s tem svežim, temperamentnim delcem našega Parme. —*a—*

Die Amazonen der Czarin. Operette in 3 Akten von A. D. Borum. Musik von Viktor Parma. Potpourri K 3, Textbuch K 0'60. Verlag von Emil Berté & Co. Wien I. Nibelungengasse Nro. 3. S tem izdanjem se odpre tej pri nas tako lepo uspeli Parmovi skladbi pot v širši svet. — V Zagrebu se uprizore v ondotnem narodnem gledišču »Amazone« še pred Božičem.

H. Vogrič: Secession-album, I. knjiga, lastna založba, Sarajevo 1903. Cena 3 K. V originalni, slikoviti opremi podaje skladatelj kot opus 3. vrsto 10 mešanih in moških zborov. Da bi služila oprema, ki je baje secesijska, v

resnici pa le absurdna, vsebini v priporočilo, ni lahko verjeti, kajti čudne, trioglate note in druga glasbena znamenja se s svojimi neverjetnimi posebnostmi tako malo prikupijo kakor kričeče barve, ki bole oči pri prelistavanju zvezka, kateremu so posamezni listi vsak z drugo barvo tiskani. Ne dvomimo, da bi bila »nesecesijska« izdaja le v prid zborom, kajti vidi se jim, da so pridno delani. Ne manjka skladatelju dobre volje pa tudi nadarjenja, ustvarjati ob vidno energičnem in živahnem temperamentu lepo se glaseče, zvokovite zборе. Mestoma je izdelava preklavirska, obtežujoča glasove z okraski, ki so primerni le klavirju. V zbirki je tudi moški zbor »Lahko noč«, ki ga je obdarilo »Ptujsko slovensko pevsko društvo« z nagrado.

Dr. V. F.

A. Drama. Dne 27. oktobra se je uprizorila prvič na našem odru »Pravljica o Krišpinčku«, bajka v 7 slikah s petjem, češki spisal Želensky, poslovenil Fr. Lier. Ta igra pri nas ni imela sreče. Že pri premieri gledišče ni bilo tako polno, kakor bi bilo želeti. Tudi sodba o njej ni bila nič kaj laskava. Nam se zdi igra dobra. Čudimo se pisatelju, kako je mogel v tako bajne, res otročji duši primerne, poetične prizore vplesti toliko duhovitosti, simbolike, morale, pa tudi trpke satire, ne da bi to le količkaj škodilo temeljnemu značaju igre. Zakaj se je vse to pri nas prezrlo? Ponavljala se je ta bajka dne 22. novembra popoldne.

Dne 29. oktobra smo videli drugo novost, burko »Novi klovn«, ki jo je spisal Anglež I. H. Paul. Čudno neslana in prisiljena reč, ki je, kakor upamo, za vselej izginila iz našega repertoarja!

Na vseh svetnikov dan in dne 8. novembra popoldne je storila svojo dolžnost ter napolnila gledišče Raupachova sentimentalna igra »Mlinar in njegova hči«.

Dne 10. novembra pa smo videli prvič »Legionarje«, izvirno igro s petjem iz Napoleonovih časov v štirih dejanjih, spisal Fr. Govekar, godbo zložil Viktor Parma.

Če hočemo delo kakega pisatelja prav in pravično soditi, nam mora biti pred vsem jasno, kaj je pisatelj ž njim nameraval, kaj nam je hotel podati ž njim. Burke ne bomo merili s tistim merilom kakor tragedijo ali sploh resno dramo. Prepričani smo, da bi gosp. Govekar sam protestiral zoper to, ako bi trdili, da nam je podal v svojih »Legionarjih« poseben umotvor. Ko jih je pisal, mu niti za to ni šlo, da bi ustvaril ljudsko igro v onem plemenitejšem zmyslu, v katerem so pisane n. pr. Anzengruberjeve ljudske igre, ampak hotel je spisati igro, ki naj bi učinkovala na širše mase, ki naj bi nudila nam vsem nekoliko prijetne zabave in razvedrila, ob katerem naj bi pozabili trud in druge neprilike dneva. Da se je ta namen Govekarju popolnoma posrečil, ne bo zanimal nihče, ki je »Legionarje« videl. Razen tega je hotel koristiti g. Govekar s svojo igro brez dvojbe našemu gledišču v gmotnem oziru in če poleg tega morda tudi še komu drugemu — kdo bi mu zameril?